

הספק וזאתה אם עשה וקצור קטוח ענה או הספק או אם קצור קטוח ענה עשה אמירה עמי חיצות אלו גכ לא היו היסח הדעת כיון שלא היסח דעתו כיד אצל צלוח מקיח דעתו יוחר מכיר. ולפי לרקו דברי פיו דעצמית אמן על זרכת תפילי על חצירו זין תפילי על יד לסיך וותר אפי' לכתחילה כיון דחינו אלא חיצה אחת ואי עתה ומתענתו ותיסח דעתו הרי הוא האוננת דברי עמאון דרי טלוכו להכרח תפילי ואין כאן היסח הדעת מן עולות תפילי :

ויש להביא קצת דלי' לזה מענין הרמב"ם פ"א מזכרות ט"ח ואם הפסיק בדברי' עתה מענין דברי' עמאון עליו אי' לנרדן עמי' כיצד כגון עבידך על הפס וקודם שיאכל אחר הביאו מלא וכו' הרי לפלוני לאכול וכו' וכיולא באלו וכו' וכתב ד"י ק"י קצ"ו כראש מדבריו שכל שאשיחה מענין אכילה לא היו הפסק ואי' ששהא שיהא מענין פדוקת המוליד דריקא דהא חיי לפלוני לאכול לא משמע מליכנס שאומר להאכילו ומפדוקת המוליד וכו' ע"ש ותייך הך אמן חף שאינו מענין קטירתו והנחתו כיון שהוא מענין תפילי ספיר לא הרי הפסק: **אבל** יראה כי לא יפסיק לענות אמן דהרי פסקי' דברי' כ"ט קיד דלא יענה אמן אחר קיום הנזכר בעמו ישראל בזהבא עתה דהרי הפסק והאמי' כיון דהוי האוננת דברי' על זרכת אחי' והוא מענינו ליה הפסק וכן דברי' כ"ט ק"ו פסק המזכר דחינו אומר אמן אחר גאל ישראל מקום דהוי הפסק והאמי' הא כיון שהוא האוננת דברי' על זרכת גאל ישראל כיוון כבולת אריכותא דמי' כדאמרי' זכרות ד' גזי השכיבונו אלא ודאי דוקא אם גם דבידור כיכר שהוא מענין עמאון ע"פיו לא היו הפסק אצל אמן ענוכה אחר כל זכרות כולן אינו כיכר דבידור שהוא מענין עמאון ע"פיו הרי הפסק ואי' הי' ענייית אמן על זרכת תפילי' על חצירו זין תפלה להפלה הוי הפסק :

ועוד כ"ל ד"ט להקשות לשיטת ר"ח שהביא ד"י ק"י כ"ה דלענות קדושה ואישי' לר"ך להפסיק זין תפלה ע"י להפלה ס"ד ואפי' לפאר פוסקי' הפסק המזכר כותיהו דעמוד וסוהק ושונע והאמי' והא קי"ל בקוביא כ"ה דהעוסק במטה פטור מן המלוה וכתב ח"י רש"י"א שם דאקור להכיח מלוה זו כדי לעשות אפי' מלוה גדולה מומה ולאו דוקא בעסק זבוג המטה אלא אפי' בחליכה למלוה ע"ש ואי' אמאי יכח מלוה תפילי' עשוקא זכא אפי' ענושה הכריכות כדי שיוכל אחר להכיח על ראש שיחי' הוי' אי' לשתיות כמיש ד"י צ"ס הרין ועבוקי' בזמנות אמירי' קדיש וקדושה. ואכו חין לנו זכא אלא לומר כיון דקדיש וקדושה הוא מלוה דרבי' שאינו מותר ומחייב להפסיק כדאמרי' זכרות ח"י ע"ש מלוה דרבי' שאינו מותר ומחייב להפסיק כדאמרי' זכרות אחר זכרות הרין זכרות דהוי' מלוה דרבי' אפי' לרעה מביא ע"ש, וכ"ז לענות אמן אחר זכרות הש"ך אצל לענות אמן אחר זכרות תפילי' על יחיד ודאי פטור ואקור מקום עוסק במטה פטור מן המלוה ואקור כמיש צ"ס רש"י"א לכן כ"ל דע"ז ואי' עדיף ולא יפסיק לענות אמן, וזכא יחולו זכרות על ראשו עדי' יצנה ד' צמו רמי' מקדשו והכח לריאות זכמות ליון וזכרין אפריון כנפשו וכפשו ידידו :

עמ"ס הי' בלוס זקיק תכ"ל

תשובה ב'

ט"ח ז' ארסאלו ג' יחדו תרח"ל.

ש"ב לדידי' מחר הרב הגדול. מנח ומגדול. מעוברת בתפלה כמורה יוסף ל"ב כ"י סופר אדוקיק רעדענטשקע :

ע"ז ע"י סופר ז' א"י צשיק העבר לענת מנחה ערב ובמולאי מנחה פתחתו וקראתו אצל ציוס אי' הלבתי בדרך לדבר מלוה ולא הי' לי פנאי להשיב עד היום. ועל דבר קושי' מהרש"ק צ"י החיים פסקי' מדברי' שריע אחי' קושי' לי' שכתב דאם כבר התפלל ערבי' מעבוד יום עד שלא הכיח תפילין חין לו להכיחם אחי' על דברי' טרי' אחי' ס"י חיר עמי' דאם חל ריה צע"ש ולא חרען להם סופר עד שכבר התפללו על שבת ועדיין הוא יום עמומר ומחויב לתקוע. ואי' צע"ש עמי' רוחא אפי' ריח קושי' דהרי כאן בתפילין הטעם מקום דהוי' חיר עמי' דהארי' אהר"י כמיש ד"י ועוד כאן והרי צדדי' כתב טרי' ע"ש ס"י חיר דלחן לענוע לתקוע סופר עמוס חיר עמי' דהרי דקמרי' דודאי' לא מעבלי' מלוה בזמנה צע"ש אהר"י חסרדי' דהא לא אמרי'ן אלא בצאינו תלוי המלוה באותו הזמן ע"ש :

ר"א קשי' לי' הא גם בתפילין מעבלי' מלוה בזמנה מקום קמרי' אהר"י דהא כל שנתח ונשתחא מלוה הוא ואפי' קיימם צע"ש זו חייב לקיימה אחי' ואי' כעלל תמיחם צע"ש זו אפילו הכיחם קודם ואח"כ ע"ש מלוה עמה זו ביטל וכמיש הוסי' ענה קליא ריה וטורין לענין ל"ית ונחה ע"ש. אצל זכא כ"ל קברא ישרה דהרי עמוד והעמאר פסקו ע"ס דלילה זמן תפילין רק דרצנן אקרו ופטרו להכיח תפילין גלילה והרי חין הליכות טורין ככל זמן תלילת תקופת ענה עמוד והנחה תפילי'

הפסיק יוחר מחד' ריצור דמי' עתה עליך רבי אצל האל הקדוש או מקדש הטנה זכיר הרי מבי' וליה הפסק וכ"ט דאקדש טייך ע"ס שיאמר האולך הקדוש וליה הפסק כמו הנדיל צע"ש ח"י ח"ל ח"ן כאל רק חיצה אחת האל וכן צע"ש הטנה דמינה מקדש טייך ע"ס גם אם אומר מקדש ישראל וכו' וליכא רק חיצה אחת וחי' כרי ריצור ולא הוי הפסק ומ"ס המזכר צ"י תקימ' וכן טורין צע"ש אהמ"ל האמטע הי"ט עמוס דנולך ומטפני טור' מענינו וטייך ע"ס וזכ"ש לרקס אי' כרי ריצור וע"ש אי' גרסי' גגור כל הטנה חומר הקל העמטע ע"י צמוד ועודי' ס"י קיימ' וסע"כ"י לזה צ"י החירן כיה מן לוח כ"י ולפי' עניי' אמן שהוא רק חיצה אחת לא הוי הפסק כלל ולהכי' לא כחצ צ"י קיד ס"ו רק דחינו טוכל לא לקדיש ולא לקדושה ולא כחצ דחינו פוסק לעניי' אמן וכן צ"י קביד קיה כחצ המזכר על כל זכרה פקדום טעונע זכינו אומר זכ"י וכתב מבי' קקייט ופסונו דאם עבוק צמקום שאינו ראשי' להפסיק אקור לאומרו וצ"ו עכ"כ המזכר יעט אמן אחר כל זכרה לא כחצ כלום מקום דעמי' אמן הוי פחות מחד' ולא הוי הפסק :

אך דלפ"י תקי' הא דאמרי' זכרות מ' טול זריך ח"ל לנרדן ופי' רש"י דהך ע"שה לא הוי הפסק כיון דלר"ך זכרה לא משפיקא וכן פירשו כל הרמב"מים ומזכר זכרות הרמב"ם פ"א מזכרות ט"ח ואי' איהא כמיש ל"ל הי"ט ח"ל מ"ס דהכי עמי' חיצות חינו הפסק כדי חתי' דאפי' אי' מפקי' כיד נמי הוי הפסק, אצל כד דייקת תראה דלרעה ע"ש ח"י לגיט דהא קניט טול זריך ח"י זמ"י לאשמועי' דאפי' הפסיק כיד נמי ח"ל לנרדן מקום דהוי לר"ך זכרה וכן צ"ח הכי הנח מלא הנח ליפמן לר"ך לנרדן דוקא דאמר תרווייהו דהוי כיד וכן גביל לחורי' גביל לחורי' דוקא ח"י זמ"י דהפסיק יוחר מחד' הוי הפסק והא דקניט אחי' ור"ש אחר אפי' גביל לחורי' נמי ח"ל לנרדן ולא קניט עמי' פענמי' היינו מקום דלדלע"ל מ"י קאי ור"ש דמילתא קניט וצ"י"ה"י ע"ס דברי' אפי' גביל לחורי' גביל לחורי' ח"י זמ"י :

א"ל דאכתי' לא הוכח לי' זכא דהרי צ"י ר"ט ק"ז צלקת כוס על סבר או מ"ס ובידך צ"י ח"י צע"ש ומוכ"ד חכר טענה ואמר שהכי' וכו' ילא והאמי' הא צע"ש הוי כדי ריצור והאמי' לא הוי הפסק, אמנם גם הא ל"ק דאם מיידי שידע שהוא מ"ס רק טענה דריצורו וכמו שהוכיח מבי' ע"ס קק"ג ואי' ליה היסח הדעת ומטרי' לא הוי הפסק חף שהוא כדי ריצור וע"י צע"ש ע"ס קק"ד דוקא אם אחר שהכי' מוכ"ד ע"ס צע"ש ילא אצל אם אחר שהכי' אחר כיד ע"ס צע"ש ב"ה ילא ותי' ח"י אחר גופא חף שהוא כיד ח"י הפסק כיון דליכא היסח הדעת, וזכא ע"י ל"ב צ"י קושי' מבי' ע"ס למה פסקו חוסי' לחומרה דצבור שהוא יין לא ילא הא קי"ל ס' זכרות להקל ולפ"י"י מ"ס וקום דהוי הפסק בצמולע זכרה. ולפי' עניי' אמן דמוזכר צ"י קביד ס"ו דלר"ך ע"סין זכ"ו אמר הוא הזכרה עביד המזכר ואי' מואון זכא וע"י טרי' קק"ב ולכוין זה הוא יוחר מחד' והוי היסח הדעת וספיר הוי הפסק. אצל ז"א ר"ל דמרווייהו צ"י דליהי' הפסק ע"פסק דריצור כיד וגם היסח הדעת וע"י ס"י כ"ה ק"י ועודי' ומבי' ע"ס ולכן צ"ח ד"י ר"ט חף דאיכא הפסק דריצור כיד כיון דליכא היסח הדעת ילא ונאמן חף דאיכא היסח הדעת ח"י כיון דלא הפסיק דריצור כיד נמי לא הפסק וכמיש :

אמנם המזכר כ"י חפ"ז כחצ גם צע"ש וחסס מקדש הטנה והכר סוכ"ד וחסס כרינו ילא אחרי' שידע שהוא ירי' ועמטע טאם קבר שהוא ענה לא ילא וכמיש מבי' ע"ס אי' ח"י דאפי' צע"ש חיצות ואיכא היסח הדעת נמי הוי הפסק ואי' אמן נמי הוי הפסק ולחלק זין חיצה אחת לכתי' חיצות חין קום קברא ועוד דהאם חיצה מקדש טייך ע"ס וליכא הפסק רק חיצה אחת ואפי' הוי הפסק, מיהו ד"ז העוסק"י ק"ל ע"ס דאפי' קבר שהוא ענה ילא כמיש מבי' ואי' עמי' י"ל דאמן כיון שהוא רק חיצה אחת לא הוי הפסק וכמיש"ל ועוד דאפי' לרעה המזכר י"ל דהאם שאינו דלא מקום הפסק אח"י אלא מקום דמליכ' והכח נחכוין לנ"ן אחר וכמיש מבי' ס"י ר"ט קק"ג: **אבל** מלאמי' להראש' בהלקיט' ה' תפילי' ס"י טרי' ע"ס ח"י הפסיק לעטת קדושה ואמן כהי' דחין הענייה כ"כ וכו' ח"י ח"י איכא איקורא עגורס לנרדן זכרה שא"ל וכו' ונאמר דאמן הוי הפסק וכן הביא כ"י פ"ח מזכרות ט"ח צ"ס רצ"ו יונה עכ"כ ותי' צ"ח אקדושה אחר המלוה ואחר הפירות ועונה צ"ח ח"י ח"י דרך זכרות לא אמרו ילא זכרות שלכמו טאם ומעבידך על עניי' המלוה יענה אמן קודם העמי' כדאם כעפסיק וכו' ונאמר דאמן הוי הפסק, אלא דאי' תקי' ע"ה עסקי' לנ"ל מ"י מקדש הטנה והקל הקדוש דלא הוי הפסק לר"ז הפוסקי' אפי' לא ידע שהוא ירי' ועמי' :

ו"ל ע"פ"י דאמרי' זכ"י ג' חנחה עקחטה לטם עולה פקולה לטם ח"י. כדרי' אלהא דמינה מחריב זכא דלאו עינה לא מחריב זכא ע"ש ותי' זעמי' אמן דמכרין כ"ל ומסיח דעתו למטה אחרת מחריב זכא והרי הפסק אצל צ"י שהוא ירי' או עמי' ואינו קובר שהוא ענה הוי כעמטע לטם ח"י ואינו מחריב זכא ולא הוי היסח הדעת